

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ו - חלק י"ז

קונטרס 767

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ידי להתפאר", דהנה איך יכול להיות ועמך כלם צדיקים וכו', הלא הקדוש ברוך הוא נתן לנו יצר הרע די גדול, וצריך לנהל אתו מלחמה כבדה, וקשה מאד לנצח אותו, ומי יימר דהוי צדיק? – ולבאר זאת נקדים דברי המפרשים: בתרגום יונתן על ישעיה (פרק ס פסוק כב): "דצער בהון יהי לאלפא ודחלש לעם תקיף אנא ה' בזמנה איתינה". ובמלבי"ם שם: "הקטן יהיה לאלף" – ברבוי הכמות, "והצעיר" – בכח "יהיה לגוי עצום" – ברבוי האיכות בכח ועצמה, והגם שאני מתמהמה עתה והעם חלשים ומעטים, הנה אני ה' בעתה אחישנה – בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריות (כי זה גדר פעל חיש) ואמלא את הבטחתי, עכ"ל.

יג) על ידי הלמוד שעה אחת זהר בשבת קודש, נחשב בלמוד אלף שנים נגלות התורה

והבאור הוא, על פי דברי הבן איש חי והפסא מלך זי"ע בענין למוד בשבת קודש, שעל ידי שילמוד בשבת קודש שעה אחת זהר, זה כמו שילמוד אלף שנים, ואם לומד שש שעות בשבת, נחשב כמו שילמוד ששת אלפים שנה כנגד ימי בריאת העולם. ועל ידי כך נזכה ל"אני ה' בעתה אחישנה" – בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריות כמו שכתב המלבי"ם. ובזה יבארו הפסוקים "ועמך כלם צדיקים", שאם כלנו נתחיל ללמוד ולגרס בזהר, נזכה להיות צדיקים, "לעולם יירשו ארץ" ונזכה לירשת הארץ, "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", שהקב"ה יוכל להתפאר אתנו במה שזכינו בלמוד של שש שעות לקים את כל הבריאה ששת אלפים שנה, ועל ידי כן נזכה למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה", ושאלנו איך יכול להיות שהקטן, אפלו ילד קטן, פשוטו כמשמעו, יהיה לאלף, והצעיר לגוי עצום? אפשר לפרש, שעל ידי שילמוד שעה אחת בזהר הקדוש בשבת קודש, שנחשב כפול אלף.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

יד) לְמַדְנוּ עַד שְׁשֵׁה שְׁעוֹת, וּבְסוּף ו' שְׁעוֹת נִתְמַלֵּא הַבַּיִת רֵיחַ טוֹב אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ לֹא נִהְיָה

עוד מְצַאנוּ עֲנִין לְמוֹד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ בְּמִשְׁךְ שֵׁשׁ שְׁעוֹת וּסְגָלְתוֹ, (בְּסִפְרֵי אֲגָרַת מִסַּע אוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ, כְּתָב דְּאֶחָד מִתְּלַמְּדֵינוּ), וְז"ל, וְלְמַדְנוּ עַד שְׁשֵׁה שְׁעוֹת, וּבְסוּף ו' שְׁעוֹת נִתְמַלֵּא הַבַּיִת רֵיחַ טוֹב אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ לֹא נִהְיָה.¹

וְעוֹד מְצַאנוּ עֲנִין לְמוֹד שֵׁשׁ שְׁעוֹת זֶהר הַקְּדוֹשׁ (בִּאגְרַת הַרְמוֹח"ל)... וְהִגְאוּן ר"י בְּאַסְאֵן רְבוֹ שֶׁל רַבֵּינוּ שְׂאֵל אֶת רַבֵּינוּ לְבָאֵר לוֹ סוּד הָעֲנִין שֶׁיִּהְיֶה כַּח כְּזָה לְהַסְטֵרָא אַחֲרָא נֶגֶד הַתּוֹרָה, וְרַבֵּינוּ הִשִּׁיב לוֹ בְּבִאוּר מִסְפִּיק סוּד כֹּל הָעֲנִין, וְכֵן כּוֹתֵב לוֹ רַבֵּינוּ, כִּי הוּא רָאָה זֹאת מִקֵּדָם וְהִקְדִּים רְפוּאָה לַמְּכָה, וְתִקֵּן בְּהִשְׁיבָה שְׁלוֹ שֶׁיִּלְמְדוּ זֶהר וְתִקְוִינִים וְזֶהר חֲדָשׁ בְּלֵי הַפֶּסֶק מַעֲלוֹת הַשַּׁחַר עַד צֹאת הַכּוֹכָבִים. וְעוֹד הוֹסִיפוּ בְּלִמּוּד הַתְּמִידִי שֶׁל הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ לְלַמֵּד כֹּל הַיּוֹם כְּלוּ וְעוֹד שֵׁשׁ שְׁעוֹת בְּלִילָה, חוּץ מִן הַלֵּילוֹת מְמוּצְאֵי יוֹם כְּפוּר וְכוּ', וְכֵן הוֹסִיפוּ שְׁלֹא לְפֶסֶק מִן הַלְּמוּד שֶׁל הַזֶּהר אֶפְלוּ בְּזִמְנֵן הַלְּמוּד הַכְּלָלִי שֶׁל כְּבוֹד מוֹרְנוּ הַרְבֵּי רַבֵּי מֹשֶׁה חַיִּים² (זֵלְלָה"ה). (יָרִים מֹשֶׁה מִשְׁפֵּט הַבַּה"ת אוֹת יָד)

טו) יְהוּדֵי פְּשוּט הַלּוּמֵד זֶהר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת קִדְשׁ שֵׁשׁ שְׁעוֹת, מִחֻזִּיק בְּכָךְ אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה

פְּלֵאֵי פְּלֵאוֹת: מִכָּאֵן יְכוּלִים לְהַבִּין אֶת גְּדֻלַּת הַכַּחַשׁ שֶׁל יְהוּדֵי פְּשוּט הַלּוּמֵךְ עַל עֲצֻמוֹ לְלַמֵּד זֶהר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת קִדְשׁ שֵׁשׁ שְׁעוֹת, שֶׁבְּכָךְ הוּא מִחֻזִּיק אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, מִיּוֹם בְּרִיאַת הָעוֹלָם עַד בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ שֶׁיִּתְגַּלֶּה בְּב"א.

ו) לימוד ספר הזוהר הקדוש במירון:

... ולמדנו שם בחשק גדול ובאהבה גדולה ובשמחה ספר הזוהר עד ד' שעות מהלילה, ועמדנו לאכול, וחזרנו תיכף אחר האכילה לימודינו כפי שנתן הרב לכל אחד מהחברים שהיו שם ספר אחד של הזוהר. והיה חלקי ספר בראשית, ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב אשר כמוהו לא נהיה וכו'. (אגרת מסע אור החיים הקדוש, כת"י אחד מתלמידי, נדפס בס' טעמי המנהגים, עניני היולא דרשב"י).

ו) ולשוֹן דְּגַל מַחְנֵה אֶפְרַיִם פְּרִשְׁתָּ שְׁמִינִי: וְזֶהוּ דְרַשׁ דְּרַשׁ מֹשֶׁה, הִינּוּ כְּשִׁיתְגַּלֶּה (כִּי בְּכָל דּוֹר וָדוֹר יֵשׁ בְּחִינַת מֹשֶׁה, וְאֵיתָא דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יִזְחָאִי הֵיךְ בְּחִינַת מֹשֶׁה), וְיִדְרַשׁ מִדָּה שְׁדַרְשׁ כְּבָר מֹשֶׁה, הִינּוּ רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יִזְחָאִי, סֵפֶר הַזֶּהר, אִזוּ וְהִנֵּה שְׂרָף, הִינּוּ שֶׁיִּתְבַּטְּלוּ כָּל הַקְּלָפוֹת וּמִמֵּילָא יִהְיֶה הַגְּאֻלָּה שֶׁיִּבְנֶה בְּב"א...

ועליהם נאמר קול יהוה חצב
להבות אש, שהם הבלים,
הטעמים מתלבשים באויר
באמצע, והטעמים הם מצד
הפטר, והנקודות מצד החכמה,
והאותיות מצד הבינה, (שבשבלה)
ומתלבשים במים אש ורוח, שהם
חסד גבורה תפארת, וכך
מתלבשים בנצח הוד יסוד,
המלכות הפלי של פלם, כלולה
מפלם.

היא הפה שממנו יוצאים
הבלים והקולות והדבורים,
וכלם נכללים בה, והיא הלב
שכלם בו נכללים, וממנה יוצאים
הדפק של הרוח לכל העורקים
של הרוח. כשהרוח דופק במים
שהוא לימין, נאמר בו קול דודי
דופק פתחי לי אחותי, לאותה
שנאמר בה אמור לחכמה אחותי
את, וכשדופק לשמאל שהיא
אש, נאמר בה רעיני, שבו נשרף
בכמה רשפי"ם שהם שרפי"ם,
שנאמר בהם רשפיה רשפי אש
שלהבת י"ה.

מצד העמוד האמצעי יונתי
תמתי, משום שהיא הדרגה של
יעקב, שנאמר בו ויעקב איש תם,
והדפק שלה שם במשקל, לא
עולה ולא יורד, שבמים יורד אל
הצדיק המעין אליו באריכות,
ועולה בו באריכות של תקיעה.
כאש הוא הדפק בשברים בשבר,
ובעמוד האמצעי יורד (אחת)
בשניהם שלשלת, בינוני, וזו
תרועה, קול דממה דקה אל
השכינה המתחוננה. תמתי, תם
אותו הדפק, משום שהביאו לה
בחשאי.

ובשהשכינה בגלות, נאמר בה
אני ישנה ולבי ער, כשהיא ישנה
אין בה דפק, משום שהקדוש
ברוך הוא שהוא מקול, הדפק
שלה, התרחק ממנה. זהו שכתוב

אתמר קול יהוה חצב להבות אש דאינון
הבלים, טעמי מתלבשין באוירא באמצעיתא,
וטעמי אינון מסטרא דכתר, ונקודין מסטרא
דחכמה, ואתון מסטרא דבינה,
(דבנינה) ומתלבשין במיא אשא ורוחא, דאינון
חסד גבורה תפארת, והכי מתלבשין בנצח
הוד יסוד, מלכות מאנא דכלהו, כלילא
מפלהו.

איהו פה דמינה הבלים נפקין וקלין ודבורין,
פלהו אתפלילין בה, ואיהו לב דכלהו
בה אתפלילין, ומינה נפקין דפיקו דרוחא לכל
ערקין דדרועא, פד רוחא דפיק במיא דאיהו
לימנא, אתמר ביה (שיר ה ב) קול דודי דופק
פתחי לי אחותי, להיא דאתמר בה (משלי ז
ד) אמור לחכמה אחותי את, וכד דפיק
לשמאלא דאיהו אשא, אתמר בה רעיני, דביה
אתוקד בכמה רשפי"ם דאינון שרפי"ם,
דאתמר בהון (שיר ח ו) רשפיה רשפי אש
שלהבת י"ה.

מסטרא דעמודא דאמצעיתא יונתי תמתי,
בגין דאיהו דרגא דיעקב דאתמר
ביה (בראשית כח כז) ויעקב איש תם, ודפיקו דיליה
תמן במשקל, לא סליק ולא נחית, די במיא
נחית לגבי צדיק נביעו לגביה באריכו, וסליק
ביה באריכו דתקיעה, באשא איהו דפיקו
בשברים בתבירו, ובעמודא דאמצעיתא נחית
(ג"א אחיד) בתרווייהו שלשלת, בינוני ודא
תרועה, קול דממה דקה לגבי שכינתא תתאה,
תמתי, תם ההוא דפיקו בגין דהביאו לה
בחשאי.

וכד שכינתא איהו בגלותא אתמר בה (שיר ה
ב) אני ישנה ולבי ער, פד איהו ישנה לית
בה דפיקו, בגין דקודשא בריך הוא דאיהו

נְאֻלְמְתִי דוּמְיָהּ הַחֲשִׁיתִי מְטוֹב, לְמָה נְאֻלְמְתִי? מִיָּהּ, שֶׁהִיא דוּמְיָהּ שְׁנַרְמֵז בְּאֱלֹהִיִּים, שֶׁהוּא שְׁלִשִׁים וּשְׁנַיִם אֱלֹהִים שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, שְׁרוּחַ הַקֹּדֶשׁ דּוֹפֵק, שְׁנֹאמַר בּוֹ רוּחַ אֱלֹהִיִּים, מִשּׁוּם שֶׁהַחֲשִׁיתִי מְטוֹב, שֶׁהוּא קוֹל. בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן נִשְׁאַרְתָּ בַּת יְחִידָה בְּלִי קוֹל, וּמִשּׁוּם זֶה אֵין בַּת קוֹל בְּגִלּוֹת, וּמִשּׁוּם שְׂאֵין בַּת קוֹל בְּגִלּוֹת, הִבִּיאוּ לָהּ בַחֲשָׁאֵי, וּמִשּׁוּם זֶה הִתְפַּלְּהָ הִיא בַחֲשָׁאֵי. אַף עַל גַּב שְׁסוּדוֹת גְּדוּלִים יֵשׁ כְּאֵן, שְׁבַעִים פָּנִים יֵשׁ לַתּוֹרָה. וּבְאוֹרוֹ זְמַן אֵין לָהּ דַּפֵּק, שֶׁהוּא כְּמוֹ שֶׁהַמְּנַקְדִים שְׁמַנְקָדִים בְּדַפֵּק הָאֲצָבָעוֹת שֶׁהֵן עֶשֶׂר, שְׁבַעִים מְנַקְדִים בְּדַפֵּק הַרוּחַ, וְהֵם מְנַקְדִים בְּנִימִים שֶׁל כְּפוֹר דָּוָד, הַדַּפֵּק הוּא כְּמוֹ הַקוֹל שֶׁעוֹלָה בְּגִנּוֹן, כְּנֶגֶד עֶשְׂרֵה דַּפְקִים שֶׁמִּסְתַּכֵּל הַרוּפָא בְּדַפֵּק, עֶשֶׂה דָּוָד עֶשְׂרֵה מִינֵי נְגוּנִים בַּתְּהִלִּים. אַרְבָּעָה הֵם, אַחֲזוֹתֵי רַעֲיָתִי יוֹנָתִי תַמְתִּי, כְּנֶגֶד יְהוָה, וְעֶשְׂרֵה דַּפְקִים כְּנֶגֶד יוֹד ה"א וְא"ו ה"א, הַדַּפֵּק יוֹצֵא מֵאֵןן שְׂמַאל שֶׁל הַלֵּב, וְזוֹהֵי רוּחַ צְפוֹנִית שֶׁהִיטָה מִנְשֻׁבַת כְּכֹנֹר דָּוָד שֶׁהִיא מְנַגֵּן מֵאֵלֶי, וְכָל הַעוֹרְקִים וְהַוִּירִידִים שֶׁל הַגּוֹף שֶׁהֵם דַּפְקִים, הֵם (ה"ה) דוֹפְקִים מִן הַלֵּב, וְסוּד הַדְּבָר - אֵל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָהּ הַרוּחַ לְלֶכֶת יִלְכוּ.

הַכְּבֵד הוּא סְמַ"ל, הוּא עֶשׂוֹ, שְׂאֵין בּוֹ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, הַעוֹרְקִים שֶׁלוֹ לֹא דוֹפְקִים, וּמִשּׁוּם זֶה אֵין שְׂכִינָה שׁוֹרָה בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם, וּבְגִלּוֹת שֶׁהִתְפַּלְּקָה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שְׁנֹאמַר בּוֹ וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְהוָה וְגוֹמֵר, אֵין דַּפֵּק בְּלֵב שֶׁהִיא הַשְׂכִּינָה, וּמִשּׁוּם זֶה נֹאמַר בַּה אֲנִי יִשְׁנָה וְלִפִּי עֵר, וְאֵין בַּת קוֹל בְּפִה (שֶׁהִיא עוֹלָה), (שְׁבַע עוֹלָה) הַקוֹל בְּרוּחַ

קוֹל דְּפִיקוֹ דִּילָהּ אֲתַרְחַק מִיָּנָה, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (תְּהִלִּים לט ג') נְאֻלְמְתִי דוּמְיָהּ הַחֲשִׁיתִי מְטוֹב, לְמָה נְאֻלְמְתִי, מִיָּהּ דְּאִיהוּ דוּמְיָהּ דְּאֲתַרְמִיזוּ בְּאֱלֹהִיִּים, דְּאִיהוּ ל"ב אֱלֹהִיִּים דְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, דְּדַפִּיק רוּחָא דְקוּדְשָׁא דְאֲתַמַּר בֵּיהּ (בְּרֵאשִׁית א ב) וְרוּחַ אֱלֹהִיִּים, בְּגִין דְּהַחֲשִׁיתִי מְטוֹב דְּאִיהוּ קוֹל, בְּהִוּוּא זְמַנָּא אֲשֶׁתְּאַרְתָּ בַּת יְחִידָה בְּלֵא קוֹל, וּבְגִין דָּא לִית בַּת קוֹל בְּגִלּוֹתָא, וּבְגִין דְּלִית בַּת קוֹל בְּגִלּוֹתָא הִבִּיאוּ לָהּ בַחֲשָׁאֵי, וּבְגִין דָּא צְלוֹתָא אִיהִי בַחֲשָׁאֵי, אַף עַל גַּב דְּרַזִּין סְגִיאִין אִית הַכָּא, שְׁבַעִין אֲנַפִּין אִית לְאוּרֵייתָא.

וּבְהִוּוּא זְמַנָּא לִית לָהּ דְּפִיקוֹ דְּאִיהוּ כְּגוֹנוּנָא דְּנִקְוִדֵי דְּמְנַקְדִין בְּדַפִּיקוֹ דְּאֲצָבָעָאן דְּאִינוּן עֶשֶׂר, דְּבַהוּן מְנַקְדִין בְּדַפִּיקוֹ דְּרוּחָא, וְאִינוּן מְנַקְדִין בְּנִימִין דְּכְנוּר דְּדָוָד, דְּפִיקוֹ אִיהוּ כְּגוֹנוּנָא דְּקָלָא דְּסָלִיק בְּגִנּוּנָא, לְקַבֵּל עֶשְׂרֵה דְּפִיקִין דְּאֲסַתְּפַל אֲסִיא בְּדַפִּיקוֹ, עַבְד דָּוָד עֶשְׂרֵה מִינֵי נְגוּנִים בַּתְּהִלִּים, אַרְבָּעָה אִינוּן (שִׁיר ה' ב) אַחֲזוֹתֵי רַעֲיָתִי יוֹנָתִי תַמְתִּי לְקַבֵּל יְהוָה, עֶשְׂרֵה דְּפִיקִין לְקַבֵּל יוֹד הָא וְאוּ הָא, דְּפִיקוֹ נְפִיק מֵאֲדָנָא שְׂמַאלָא דְּלֵבָא, וְדָא הוּא רוּחַ צְפוֹנִי דְּהוּא מְנַשֵּׁב בְּכְנוּר דְּדָוָד דְּהוּא מְנַגֵּן מֵאֵלֶי, וְכָל עֲרֻקִין וְוִירִידֵי גוּפָא דְּאִינוּן דְּפִיקִין, מְלַבָּא אִינוּן (ג"א תוה) דְּפִיקִין, וְרַזָּא דְּמַלְהָ (יְחֻזְקָא ל' א יב) אֵל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָהּ הַרוּחַ לְלֶכֶת יִלְכוּ.

כְּבֵד הוּא סְמַ"ל הוּא עֶשׂוֹ, דְּלִית בֵּיהּ רוּחָא דְקוּדְשָׁא, לָא דְּפִיקִין עֲרֻקִין דִּילִיהּ, וּבְגִין דָּא לָא שְׂרִיא שְׂכִינְתָא בְּאוּמִין דְּעֵלְמָא, וּבְגִלּוֹתָא דְּאֲסַתְּלַק רוּחַ דְקוּדְשָׁא, דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (יִשְׁעִיָּה י"א ב) וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְהוָה וְגוֹ', לִית דְּפִיקוֹ בְּלֵבָא דְּאִיהִי שְׂכִינְתָא, וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר בַּה (שִׁיר ה' ב) אֲנִי יִשְׁנָה וְלִפִּי עֵר, וְלִית בַּת קוֹל

בתקיעה בארץ, ובשברים בשבר, ובתרועה שלשל"ת, קול בינונית, לא באריכות ולא בקצרה, פת קול היא קול דממה דקה קטנה, קול נמוך בחשאי, שהרי קול באשה ערוה, וכשיבא המשיח, יורדת עליו רוח הקדש, ומיד היא אומרת קול דודי דופק, הדפק עולה ויורד, עולה ה' העליונה אל ה', ויורדת ה' הפחתונה אל ו', שהוא קרנן ליהו"ה, קרנן עולה ויורד.

וסוד הדבר - יהו"ה בתחמה יסד ארץ פוגן שמים בתבונה, באבא שהוא י' יסד הבת, שהיא ה' קטנה, שעליה נאמר ואביו שמר את הדבר, באם שהיא ה' העליונה פוגן שמים, שהוא ו', והוא בן י"ה, וכשיהיו מתקרבים האותיות אב עם אם, בן עם בת, כל אחד עם בת זוגו, ה' העליונה (עולה) ל', ה' (הפחתונה) יורדת לו'. זהו קרנן עולה ויורד. באותו הזמן ותקרבו עצמות עצם אל עצמו, וסוד הדבר - עצם מעצמי ובשר מבשרי, עצם מעצמי זו ו' עם ה', ובשר מבשרי זו ו' עם ה', ועל כן יעזב איש את אביו ואת אמו וגומר.

ומשום זה כשעולה ה' אל י', נאמר בה זאת תורת העלה היא העלה, שהיא (שהיתה) עולה אל האב, וכשיורדת לבן, נאמר בה ואש המזבח תוקד בו, נשרפת בו בשלהבות של אהבה, וכך כשיורדת ו' אל ה' ה' שלה, וי' עולה אל ה' ה' שלה, באותו הזמן והנה מלאכי אלהים עלים ויורדים בו. כל הדפקים הללו של שאר העורקים, וכך פרשוהו, עולים שנים ויורדים שנים, עולים שנים י"ה זה לזו, ויורדים שנים ו"ה זה לזו.

בפומא (דנהו סלקא), (נ"א דנה סליק) **קלא ברוחא בתקיעה באריכו, ובשברים בתבירו, ובתרועה שלשל"ת קלא בינונית לא באריכו ולא בקצירו, בת קול איהי קול דממה דקה זעירא, קלא נמוכה בחשאי, דהא קול באשה ערוה. וכד ייתי משיחא נחית רוחא דקודשא עליה, ומיד איהי אומרת קול דודי דופק, דפיקו סליק ונחית, סליק ה' עלאה** (ד קה ע"ב) **לגבי י', ונחית ה' תתאה לגבי ו', דאיהו קרנן ליהו"ה, קרנן עולה ויורד.**

ורוא דמלה (משליג'ט) **יהו"ה בתחמה יסד ארץ פוגן שמים בתבונה, באבא דאיהו י' יסד ברפא דאיהי ה' זעירא, דעלה אתמר** (בראשית לו יא) **ואביו שמר את הדבר, באימא דאיהי ה' עלאה פוגן שמים דאיהו ו', ואיהו בן י"ה, וכד יהון מתקרבין אתוון אב עם אם בן עם בת כל חד בבת זוגיה, ה' עלאה (סליק) לגבי י', ה' (תתאה) נחית לגבי ו', האי איהו קרנן עולה ויורד, בההוא זמנא** (יחזקאל לו ז) **ותקרבו עצמות עצם אל עצמו, ורוא דמלה (בראשית ב כג) עצם מעצמי ובשר מבשרי, עצם מעצמי דא י' עם ה', ובשר מבשרי דא ו' עם ה', ועל כן יעזב איש את אביו ואת אמו וגומר.**

ובנין דא פד סליק ה' לגבי י' אתמר בה (ויקרא יב) **זאת תורת העולה היא העולה, דהיא סליקת לגבי אבא, וכד נחיתת לגבי ברא אתמר בה** (שם ה) **ואש המזבח תוקד בו, אתוקד ביה בשלהובין דרחימו, והכי כד נחית ו' לגבי ה' דיליה, וי' סליק לגבי ה' דיליה, בההוא זמנא** (בראשית כח יב) **והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו, כל אליו דפיקין דשאר ערקין, והכי אוקמוהו סלקין תרין ונחתין תרין, סלקין תרי י"ה דא לגבי דא, ונחתין תרי ו"ה דא לגבי דא.**

ותרין תרין, סלקין תרי י"ה דא לגבי דא, ונחתין תרי ו"ה דא לגבי דא.

ועוד עולים שנים - רוח ואש, שהם קולות, ועולים בדפק, ויורדים שנים - מים ועפר, שהם פבדים בדפק, והם מיכא"ל גבריא"ל נוריא"ל רפא"ל. מיכא"ל מים, גבריא"ל אש, נוריא"ל רוח, רפא"ל עפר, ו' בראש, ה"ה בידיים, ו' בגופא, ה"ה ההבל עולה וההבל יורד, ההבל עולה זו ה' עליונה שעולה לי, שהוא עשר אמירות, ובמה עולה? בקול שהוא ו'.

וההבל יורד זו ה' הפחתונה שיורדת אליו ונעשית דבור, הקרבה של כל ההבלים וקול ודבור הוא פ"ה, שהוא בחשבון מיל"ה, כולל הכל, הוא קרבה של אדנ"י בעמוד האמצעי קרוב ליהו"ה, וזו השכינה הפחתונה והיא (והוא) היחוד של האותיות יהו"ה עם צדיק, שהוא אות הברית, ואשרי הוא מי שמקריב את האותיות הללו בתפלות, שהוא הקרבן של הקדוש ברוך הוא, שכינתו, בפיו, אשרי הוא מי שמיוחד אותם בקריאת שמע ובתפלות, שהקרבה שלהם ודאי בעמוד האמצעי, היחוד שלהם בצדיק, ומי הוא שמיוחד הכל ומקרב הכל? עלת העלות.

ביניהם הגה זקן מזדמן לו שהיה מאיר העולמות, רבי פנחס בן יאיר שמו, ואמר: רבי רבי, ודאי שקרבת ארבעת האותיות ויחודם בעמוד האמצעי, והקרבה ויחוד שלהם, כן הוא בצדיק, ובשמי דרגות מיוחדים אותם ישראל, בקריאת שמע של ערבית ושחרית, ומקריבים אותם בתפלת שחרית וערבית, וזה קרבן עולה ויורד, ה' עולה בעמוד האמצעי, ו' יורד בצדיק, אף על גב שהכל אמת, עולה ויורד ה' עם אות י', ה' עם אות ו'. מיד שאמר הדברים הללו, פרח.

ועוד סלקין תרי רוחא ואשא, דאינון קלין וסלקין בדפיקו, ונחתין תרי מיא ועפרא, דאינון כבדין בדפיקו, ואינון מיכא"ל גבריא"ל נוריא"ל רפא"ל, מיכא"ל מיא, גבריא"ל אשא, נוריא"ל רוחא, רפא"ל עפרא, ו' ברישא, ה"ה בידין, ו' בגופא, ה"ה ההבל סליק ההבל נחית, ההבל סליק דא ה' עלאה דסליק לגבי י' דאיהו עשר אמירן, ובמאי סליק בקלא דאיהו ו'.

והבל נחית דא ה' תתאה דנחית לגביה ואתעבידת דבור, קריבו דכל ההבלים וקלא ודבורא איהו פ"ה, דאיהו בחושבון מיל"ה, כליל פלא, איהו קריבו דאדנ"י בעמודא דאמצעיתא קרבן ליהו"ה, ודא שכינתא תתאה, ואיהי (ואיהו) יחודא דאתון יהו"ה בצדיק, דאיהו אות ברית, וזכאה איהו מאן דקריב אתון אלין בצלותין, דאיהי קרבנא דקודשא בריך הוא שכינתא דיליה בפומי, זכאה איהו מאן דמיוחד לון בקריאת שמע ובצלותיה, דקריבו דלהון ודאי בעמודא דאמצעיתא, יחודא דלהון בצדיק, ומאן איהו דמיוחד פלא ומקרב פלא עלת העלות.

ארהבי הא סבא קא אזדמן ליה דהוה נהיר עלמין רבי פנחס בן יאיר שמייה, ואמר רבי רבי, ודאי קריבו דארבע אתון ויחודא דלהון בעמודא דאמצעיתא, וקריבו ויחודא דלהון הכי הוא בצדיק, ובתרין דרגין מיוחדין לון ישראל, בקריאת שמע דערבית ושחרית, ומקריבין לון בצלותא דשחרית וערבית, ודא קרבן עולה ויורד, ה' עולה בעמודא דאמצעיתא, ו' יורד בצדיק, אף על גב דכלא קשוט, עולה ויורד ה' באת י', ה' באת ו', מיד דאמר מלין אלין פרח.

אמר רבי שמעון לחבריא, זכאה חולקנא דעלאין ותתאין אינון באספמותא לסייע לן, האי איהו דאוקמוהו מארי מתניתין דבר נש דאשתדל בפולחנא דמאריה דכל ברין דעלמא אינון בסיעתא דיליה, פמה דאוקמוהו כל העולם כלו לא נברא אלא לצוות לזה, ואפילו שרפים וחיות ואופנים לא נבראו אלא לסייעו, וכשאדם מוציא הבלים ודבורים בתפלותו, פמה עופות פותחים פניהם ופיהם לקבל אותם, זהו שכתוב כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ונטיל הקדוש ברוף הוא הדברים הללו ובונה מהם עולמות, שנאמר בהם כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה, וסוד הדבר - ואשים דברי בפיה ובצל ידי פסיתיך לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה, אל תקרי עמי אלא עמי, בשתפות. בינתיים הרי הזקן יורד, פתח ואמר: אני ישנה ולבי ער, אני ישנה מאהובי שהתרחק ממני, ולבי ער כשבא אלי. לכלה שהיתה נשואה לחתן והתרחק ממנה, נפלה בבית חליה, והתקבצו אליה כל הרופאים, ולא היו יכולים לדעת את המחלה שלה. רופא הקרטני היה שם שהיה מפיר בדפק, בעשרה מיני דפקים שצריך להתבונן בהם רופא, כנגד עשר אצבעות, ולא היו מפירים בחליה אלא הוא, שכמה משקים וריחות טובים מתפוחים, שנאמר בהם וריח אפך כתפוחים, וכמה משקים מעסיס רמונים היו משקים אותה רופאים אחרים, ולא היו מועילים לה, עד שבא

אמר רבי שמעון לחבריא, זכאה חולקנא דעלאין ותתאין אינון באספמותא לסייע לן, האי איהו דאוקמוהו מארי מתניתין דבר נש דאשתדל בפולחנא דמאריה דכל ברין דעלמא אינון בסיעתא דיליה, פמה דאוקמוהו כל העולם כלו לא נברא אלא לצוות לזה, ואפילו שרפים וחיות ואופנים לא נתבראו אלא לסייעתיה, וכד בר נש אפיק הבלים ודבורים בצלותיה, פמה עופין פתחין גדפיהו ופימיהו לקבלא לון, הדא הוא דכתוב (קהלת י) פי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ונטיל קודשא ברין הוא אלין מלין ובני בהון עלמין, דאתמר בהון (ישעיה טו כב) פי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה, ורזא דמלה (שם נא טז) ואשים דברי בפיה ובצל ידי פסיתיך, לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. (דף קו ע"א) אל תקרי עמי אלא עמי בשותפוי.

ארהבי הא סבא קא נחית פתח ואמר (שיר ה ב) אני ישנה ולבי ער, אני ישנה מרחיקאי דאתרחק מני, ולבי ער פד אתיא לגבי, לכלה דהות נשואה לחתן, ואתרחק מינה, נפלת בבי מרעא, ואתפנשו כל אסיין לגבה, ולא הוו יכלין למנדע מרעא דילה, אסיא קרטנא הוה תמן דהוה אשתמודע בדפיקו, בעשרה מיני דפיקין דבעי לאסתפלא בהון אסיא, לקבל עשר אצבעאן, ולא הוו אשתמודעאן במרעא דילה אלא הוא, דכמה משקין וריחין טבין מתפוחין, דאתמר בהון (שם טז) וריח אפך כתפוחים, וכמה משקין מעסיס רמונים הוו משקין לה אסיין אחרנין, ולא הוו מהניין לה, עד דאתא (דהא) אסיא קרטנא אסתפל בדפיקו דילה,

(שזה) הוּפֵא הַקְרָטְנִי וְהַסְתַּכַּל
בְּדַפְקֵךְ שְׁלֵה, וְהִיא נִכְרָה לְרוּפֵא,
וְאִמְרָה קוֹל דְּדוּדֵי דוּפְק, וְהוּא
אָמַר פִּתְחֵי לִי, פִּתְחֵי אֶת הָאוֹת
'י, שֶׁהִיא עֲשָׂרָה מִיְּנֵי דַפְק, קוֹל
דְּדוּדֵי דוּפְק זֶה ו', דוּפְק בְּשַׁעַר,
בְּשֵׁשֶׁת (הַדְּפִיקִים) הַפְּרָקִים שֶׁל
הַזְּרוּעוֹת, וְסוּד הַדְּבַר - יְדִיו גְּלִילֵי
זָהָב מְמַלְאִים בְּתַרְשִׁישׁ, בְּתַרְי
שׁ"ש, בְּשֵׁתֵי זְרוּעוֹת שֶׁשָּׁה
פְּרָקִים, וְכֻלָּם רְמוּזִים בְּמַלְת
בְּרֵאשִׁית, שֶׁהוּא בְּרֵא"שׁ י"ת.

וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר פִּתְחֵי לִי בָאוֹת ב',
פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק, שְׁאוֹ שַׁעֲרִים
רְאשִׁיכֶם וְהַנְּשֹׂאוֹ פִתְחֵי עוֹלָם
וְיָבֵא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, וּמִשׁוּם זֶה
פִּתְחֵי לִי בָאוֹת ב', זֶה הַשַּׁעַר
לִיהו"ה, וְזוֹ הָאוֹת ב' מִן
בְּרֵאשִׁית. אַחֲוֵיתִי - בָּאוֹת א' מִן
בְּרֵאשִׁית. רַעֲיָתִי - בָּאוֹת ר' מִן
בְּרֵאשִׁית. יוֹנָתִי - בָּאוֹת י'
מִבְּרֵאשִׁית. תַּמְתִּי - בָּאוֹת ת' מִן
בְּרֵאשִׁית. שְׂרָאשִׁי - בָּאוֹת ש' מִן
בְּרֵאשִׁית. (נִמְלָא טַל, סוּד הַדְּבַר - יְהוּדָה

אֲחִיד, שְׁעוֹלָה לְחִשְׁבוֹן ט"ל). דְּבַר אַחַר
נִמְלָא ט"ל, בְּאַלְהֵי"ם, וְכוּ הִיא
מְלֵא"ה, בְּאִיזָה מְקוֹם? בַּיּוֹם
הַשְּׂבִיעִי שֶׁהוּא הַשְּׁשִׁי, וְעַל רֵאשׁוֹ
'י, הַעֲטָרָה הַכּוֹלֵלָה מֵעֲשָׂרָה, י'
הִיא טֶפֶה שְׁנִמְשַׁכֶּת מִן הַמֶּחֱ אֶל
ה' אֲפִיקֵי מַיִם, ו' הַרְוִחַ שְׁיֹצֵאֵת
מֵאֲזֵן שְׂמָאל, רִחַח צְפוֹנִית שְׁהִיתָה
יוֹצֵאת מֵאֲזֵן שְׂמָאל שֶׁל הַלֵּב,
וְהִיתָה מְנַשְׁבֶּת בְּכִנּוּר דוּד, וְהִיא
מְנַגֵּן מֵאֲלִיו, וְעַלִּיו נֶאֱמַר קוֹל
דְּדוּדֵי דוּפְק, שֶׁבְּרֵאשׁוֹנָה אִמְרָה ה'
קִטְנָה אֲנִי יִשְׁנָה מִן י"ה, עַד
שְׁהַתְּעוֹרֵר ו' אֲלֵי שֶׁהוּא רִחַח,
וּמִיָּד קוֹל דְּדוּדֵי דוּפְק בְּשֵׁשׁ
אוֹתִיּוֹת מִבְּרֵאשִׁית, שֶׁהֵם כְּנַגֵּד
שֵׁשׁ הַתְּבוֹת שֶׁל הַיְּחוּד, וְהֵן כְּנַגֵּד
שֵׁשֶׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית.

וְעוֹד, פִּתְחֵי לִי בַּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן,
שֶׁהוּא יְמִין, שַׁעֲלִיו נֶאֱמַר פּוֹתַח אֶת יְדִיד וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן, יְדִיד יוֹדִיד, זו"י שֶׁהִיא לְיָמִין,

וְאִיהִי אֲשַׁתְּמוּדְעָא בְּאַסְיָא, וְאִמְרַת (שֵׁם הַב) קוֹל
דְּדוּדֵי דוּפְק, וְאִיהוּ אָמַר פִּתְחֵי לִי, פִּתְחֵי לְאֵת
'י דְּאִיהִי עֲשָׂרָה מִיְּנֵי דְּפִיקוּ, קוֹל דְּדוּדֵי דוּפְק
דָּא ו' דְּפִיק לְתַרְעָא, בְּשִׁית (דְּפִיקוֹן) פְּרָקִין
דְּדְרוּעֵין, וְרִזָּא דְּמִלָּה (שֵׁם ד) יְדִיו גְּלִילֵי זָהָב
מְמוּלְאִים בְּתַרְשִׁישׁ, בְּתַרְי שׁ"ש, בְּתַרִּין
דְּרוּעֵין שִׁית פְּרָקִין, וְכֻלְהוֹ רְמִיזוֹן בְּמַלְת
בְּרֵאשִׁית דְּאִיהוּ בְּרֵא"שׁ י"ת.

וְעֲלֵיהוּ אֶתְמַר פִּתְחֵי לִי בָּאת ב', (תַּהֲלִים קִיח
(ט) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק, (שֵׁם כַּד ז) שְׁאוֹ
שַׁעֲרִים רְאשִׁיכֶם וְהַנְּשֹׂאוֹ פִתְחֵי עוֹלָם וְיָבֵא
מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, וּבְגִין דָּא פִתְחֵי לִי בָּאת ב', (שֵׁם
קִיח כ) זֶה הַשַּׁעַר לִיהו"ה, וְדָא אֵת ב' מִן
בְּרֵאשִׁית, אַחֲוֵיתִי בָּאת א' מִן בְּרֵאשִׁית, רַעֲיָתִי
בָּאת ר' מִן בְּרֵאשִׁית, יוֹנָתִי בָּאת י' מִבְּרֵאשִׁית,
תַּמְתִּי בָּאת ת' מִן בְּרֵאשִׁית, שְׂרָאשִׁי בָּאת ש'
מִן בְּרֵאשִׁית, (נִמְלָא טַל, רִזָּא דְּמִלָּה יְהו"ה אֲחִיד) דְּפִלִּק
לְחִשְׁבוֹן ט"ל, דְּבַר אַחַר נִמְלָא ט"ל בְּאַלְהֵי"ם,
וְכִיָּה אִיהִי מְלִיא"ה, בְּאֵן אֶתְר בְּיוֹמָא שְׁבִיעֵאָה
דְּאִיהוּ שְׁתִּיתָאָה, וְעַל רִישִׁיה י' עֲטָרָה כְּלִילָא
מֵעֲשָׂרָה, י' אִיהִי טֶפֶה דְּאֶתְמַשְׁכַּת מִן מוֹחָא
לְגַבֵּי ה' אֲפִיקֵי מַיִם, ו' רִחַח דְּנָפִיק מֵאֲזֵן
שְׂמָאלָא, רִחַח צְפוֹנִית דְּהוּה נָפִיק מֵאֲזֵן
שְׂמָאלָא דְּלְבָא, וְהוּה מְנַשְׁבֶּת בְּכִנּוּר דְּדוּד וְהוּה
מְנַגֵּן מֵאֲלִיו, וְעַלִּיה אֶתְמַר קוֹל דְּדוּדֵי דוּפְק,
דְּבַקְדְּמִיתָא אִמְרַת ה' זְעִירָא אֲנִי יִשְׁנָה מִן י"ה,
עַד דְּאֶתְעַר ו' לְגַבֵּי דְּאִיהוּ רִחַח, וּמִיָּד קוֹל דְּדוּדֵי
דוּפְק בְּשִׁית אֶתְוּוֹן מִן בְּרֵאשִׁית, דְּאִינוּן לְקַבֵּל
שִׁית תִּיבִין דְּיְחוּדָא, וְאִינוּן לְקַבֵּל שִׁית יוֹמֵי
בְּרֵאשִׁית.

וְעוֹד פִּתְחֵי לִי בְּיוֹמָא קְדָמָאָה דְּאִיהִי יְמִינָא,
דְּעַלִּיה אֶתְמַר (שֵׁם קַמָּה טו) פּוֹתַח אֶת יְדִיד

שֶׁהוּא יְמִין, שַׁעֲלִיו נֶאֱמַר פּוֹתַח אֶת יְדִיד וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן, יְדִיד יוֹדִיד, זו"י שֶׁהִיא לְיָמִין,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחּוּם וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המחשבות הנודות בעשר השנים
ספר
אור
הזוהר
החדש

בו יבואר גדול החיוב הנלווה והלמד
הזוהר הקדוש והתיקונים הכמות האמת שזוהר
הנא האלקי רבו שמעון בר יוחאי ויע"א
שם נלה חרות נפלאה אשר מפורז ומוחר הקדושים בים החלב קים
ועל זה הנאל אשר דוד את המש באמת
* * * * *
עוד הקדים פון שיטת ניות - כי לא תש-בה ספר דקדק
* * * * *
שנת דב"ו שנת"ן בין יוחאי" (נעור חמות השם"ס)
הנא חרות עם השם תיקונים
חדש נחמה אב שנת"ס"ל ליק - עיר"ק בית ששם תבט"א

המחשבות הנודות בעשר השנים
קונטרס
אור הזוהר
זקנים
עם
נערים

גדל החיוב על כל אחד אשר נקרא בשם "ישראל"
ללמוד וללמד בספר הזוהר הקדוש
זקנים עם נערים, המגשים עם הגדולים, עשיר ואביון, נאנים עם הגדולים,
המבנים עם המגנים ואנן קדושים, מקטן שדחיע לחונך
וזהו נעורים מכל פנים יערים, וזהו לכל חישות
תודתו סגן לנו, היא מאודת עינינו
הוא ימליץ מוב בעדנו, אדיננו כי יוחאי
עוד הקדים פון שיטת ניות - כי לא תש-בה ספר דקדק
* * * * *
זה נחמה אב ונא החילול של רביש האיר"ל יע"א
שנת דב"ו שנת"ן בין יוחאי" (נעור חמות השם"ס) ליק
עיר"ק בית ששם תבט"א

המחשבות הנודות בעשר השנים
קונטרס
אור הזוהר
אמירת הזוהר
קהלכתה

כללים יסודיים ותיקונים בגדול החיוב על כל אחד ואחד
אשר נקרא בשם "ישראל"
לעסוק באמירת ספרי הזוהר הקדוש ותיקונים
בכל יום ויום, ואפילו בנה פגמים ביום, אפילו בשאין מבינים כלום,
ובכפ"י ילדים קטנים ואנן קדושים נחונן שדחיע לחונך
* * * * *
עוד הקדים פון שיטת ניות - כי לא תש-בה ספר דקדק
* * * * *
שנת דב"ו שנת"ן בין יוחאי" (נעור חמות השם"ס)
הנא חרות עם השם תיקונים
עיר"ק בית ששם תבט"א

המחשבות הנודות בעשר השנים
ספר
קרא לשמש
ונרה
אור
הזוהר

נא לא"י ליל חמותו נחמה חמות הול"ל" (בין אור")
של הנאמר הנולד למסמלת חיים
* * * * *
עוד הקדים פון שיטת ניות - כי לא תש-בה ספר דקדק
* * * * *
החייב קרא יע"א ש"י חז"ל (החייב) ג' שנים זרות השם ונא השם
[החייב] אור ליל [החייב] נקדק את החיוב לאור דב
דקדק הנא לאחרא אור לשמש נמלא (מסמלת ג')
כיל לימד ספר הזוהר (אין נא) א"א אכס"ר ליקוח את חרות (אין נחמה ונחי)
נחמה ונחי לחיוב ללמד ספר הזוהר ותיקונים
ועל ידי לימוד חרות חרות כח"ד עם נחמה ונחי
אור ח"ש על פון נחמה - ונחמה נלה יהי נחמה לאור
שנת דב"ו שנת"ן בין יוחאי" (נעור חמות השם"ס)
הנא חרות עם השם תיקונים
קדושים נחמה - עיר"ק בית ששם תבט"א